

பரத்தமை ஒழுக்கம் ஒழிக்கப் பிறந்த காப்பிய ஒழுக்கம்

க. பன்னீர்செல்வம் ^அ

^அ தமிழ் துறை, ஈரோடு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, ஈரோடு-638009, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Prevention of Harlotry through Tamil Epics

K. Panneerselvam ^{a, *}

^a Department of Tamil, Erode Arts and Science College, Erode -638112, Tamil Nadu, India.

Corresponding Author:

ka.panneer73@gmail.com

Received : 08-02-2020

Accepted : 12-05-2020

ABSTRACT

From the Sangam Literature, it is evident that the prevailing practice of the Sanctum-maid (*Devadasi*) system of the Sangam Age was not regarded as condemnable or condemned discipline by the people of that time. The article justifies on a psychological basis via evidence about the practice of Sanctum-maid system in the society but the Jainist and the Buddhist priests realized the evils of Harlotry is a crime but Chastity is divine and the priests had spread this message in the society through the great Tamil epics like *Silappathikaram* and *Manimekalai*.

Keywords: Devadasi, Silappathikaram, Manimekalai, Sanctum, Jainist

ஆசிரியர் குறிப்பு

முனைவர் க. பன்னீர்செல்வம் அவர்கள் ஈரோடு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணிபுரிந்து வருகிறார். இவர் எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு “இலக்கியப்பூச்சரம்” என்னும் நூலையும், இசைஞானி இளையராஜாவின் இசைப்பெருமை குறித்து இவர் எழுதிய கவிதைகளை “இன்னிசைக் கடவுள்” என்னும் பெயரில் கவிதை நூலையும் சென்னை, சிவகுரு பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. இவரது “எழுவாய்க் கதிர்கள்” என்னும் கவிதை நூலைப் பாவைப் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது.

முன்னுரை

சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் ஒழுக்கத்திலிருந்து மாறுபட்டு, முற்போக்கான பாதையை நோக்கி நகரத்தொடங்கி, புதிய பாதையை உருவாக்கத் தொடங்கியது காப்பிய காலமாகும். சங்ககாலத்தில் பரத்தையர் ஒழுக்கம், கள்ளுண்ணுதல் போன்ற செயல்களைப் பிழையாகக் கருதவில்லை. கண்டிக்கவுமில்லை. சங்ககாலப் பெண் என்பவள் பிரிவு,

இரங்கல், ஏக்கம், நாணுடை, மடந்தை, புறக்கணிப்பு வீரம் ஆகியவற்றின் உருவகமாகக் காணப்படுகிறாள். ஆண் என்பவன் போர், பொருள், அதிகாரம் ஆகியவற்றின் உருவகமாக உள்ளான். சங்ககால ஆண் என்பவன் புறவெளியில் ஆளுமை உடையவனாகவும், இல்லத்தில் இளைப்பாறுபவனாகவும் இன்பம் துய்ப்பவனாகவும் இருக்கிறான். இல்லத்தில் இன்பமும் இளைப்பாறுதலும் கிடைக்காத நாட்களில் பரத்தையர் இல்லத்தை நாடுபவனாகவும் காணப்படுகிறான். இந்த சமூகநிலை பெண்களுக்குப் பாதிப்பை உருவாக்குவதோடு அது இல்லறத்தையும் சமூகத்தையும் ஒருங்கே பாதிக்கச் செய்வதையுணர்ந்த சான்றோர்கள் இலக்கியத்தின் இலக்கை மாற்றிச் செலுத்தத் தொடங்கினர். அதன் விளைவால் எழுந்தவையே காப்பியங்கள் ஆகும். இக்காப்பியங்கள் பரத்தையர் ஒழுக்கத்தை வண்மையாகக் கண்டிக்கின்றன. இக்காப்பியங்கள் உருவாக்கித் தந்த பெண்களைக் குறித்து இக்கட்டுரைக்கண் காண்போம்.

பரத்தமை ஒழிப்பு

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கண்ணகி கற்பிற்கு இலக்கணமாகத் திகழ்கிறாள். தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறாள். கோவலனோடு வாழ்ந்த பொழுதும், அவனைப் பிரிந்த பொழுதும் கண்ணகி

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப” (தொல் - பொருள் - களவியல்-96)

என்னும் இலக்கணத்திற்கு ஏற்றவாறு அச்சம், நாணம், மடம் போன்ற குணங்களைப் பெற்றவளாக, கோவலனைப் பிரிந்து வாடும் கண்ணகியின் நிலை உள்ளது (Ilampuranar, 2005). கோவலன் மாதவியைப் பிரிந்து வந்து கண்ணகியுடன் சேர்ந்த பிறகு,

“செறிவும் நிறைவும் செம்மையும் செப்பும்

அறிவும் அருமையும் பெண்பாலன்” (தொல் -பொருள் -பொருளியல்- 206)

என்னும் தொல்காப்பிய இலக்கணப்படி அவள் செறிவும், நிறைவும், செம்மையும் அடைகிறாள் (Ilampuranar, 2005). கோவலன் கொலைப்பட்ட பிறகு அவள் செப்பும் அறிவும், செம்மையும் அடைகிறாள்.

கண்ணகியைப் பொறுத்தமட்டில் அவள் சங்ககாலப் பெண்தான். புலியை முறத்தால் துரத்திய சங்ககால வீரப்பெண்ணுக்கு இருந்த துணிச்சலை, கோவலனின் இறப்புக்குப் பிறகே அவளிடம் காணமுடிகிறது. அதுவரையிலும் அவள் அடங்கி ஒடுங்கி வாழும் சாதாரணப் பெண்ணாகவே, கணவனின் பிரிவுத்துயரை, ஒழுக்கமீறலை, துரோகத்தைச் சுமந்து, நினைத்து, அழுது, புலம்பி வாழ்கிறாள். கோவலனிடம் கண்ணகிக்குக் கோபமில்லை. அவன் திரும்பி வரவேண்டும் என்பதுதான் அவளது விருப்பமும் வேண்டுகலமாக இருந்தது. குறிப்பாக, தன்நிலையை நினைத்துதான் பெருங்கவலை கொள்கிறாள். மேலும், அன்றைய சமூகத்தின் நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாகத்தான் கண்ணகியைப் பார்க்கமுடிகிறது.

கண்ணகியின் நிலையை இலக்கியமாகப் படிக்கும்பொழுது அது சமூகத்தில் ஒரு அதிர்வலையை ஏற்படுத்துகிறது. கணவன், மனைவிக்குத் துரோகம் இழைக்கக்கூடாது, அப்படித் துரோகம் செய்தால் அது மனைவியையும் தன்னையும் குடும்பத்தையும் எந்தளவிற்குப் பாதிக்கும் என்பதை உளவியல் அடிப்படையில் சிலப்பதிகாரம் வெளிப்படுத்துகிறது. இப்படி, உளவியல் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதன் மூலமாக நல்ல சமூகத்தை உருவாக்கமுடியும் என்பதைக் கண்டறிந்த சமணம் பௌத்த குருமார்கள் இலக்கியங்களைப் படைக்கத் தொடங்கினர். பரத்தமை ஒழுக்கம் கேட்டை விளைவிக்கும் என்பதைப் பரப்புரையாக்கினர்.

சிலப்பதிகாரம் கூறும் மூன்று அறங்களுள் ஒன்றாகிய “உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்” (சிலப்பதிகாரம், பதிகம் 56) என்பது கற்பின் திறத்தைப் பறைசாற்றுவதாகும் (Ilampuranar, 2005). அதாவது, கதை உருவாக இவ்வறமே முதன்மையாக நிற்கிறது. ‘அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்’, ‘ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதும்’ என்ற மற்ற இரண்டு அறங்களும் அதற்குத் துணையாக வந்தன எனலாம். கற்புடைய பெண்கள் நிறைந்திருந்த காலத்தில் கற்பின் பெருமையைப் பேசவேண்டிய அவசியமில்லை. மாறாக, பரத்தமை ஒழுக்கத்தால் இல்லத்திலும் சமூகத்திலும் பிரச்சினைகள் மிகத்தொடங்கிய காலகட்டத்தில் பரத்தமை ஒழிப்பே முதன்மை நோக்கமாக இருந்திருக்கவேண்டும். என்ற அடிப்படையில் பரத்தமை ஒழிப்பு என்பதை மறைமுகமாகக் கொண்டு கற்பு என்பதை வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டது.

“மாதரார் தொழுதுஏத்த வயங்கிய பெருங்குணத்துக் காதலாளாக” (சிலம்பு, 1:29:30) என்னும் கருத்து பரத்தமை தொழில்புண்ட பெண்களைக் கற்பு என்னும் நிலைக்கு மடைமாற்றம் செய்வதற்கு எழுந்ததாகும் (Srichandran, 2013). அனைவரின் மரியாதைக்கும் உரியவராக இருக்கவேண்டுமானால் கற்பில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்ற கருத்து விதைக்கப்பட்டது. அக்கருத்து மாதவியிடம் முளைவிடத் தொடங்கியது எனலாம்.

பரத்தமை ஒழிப்பே முதன்மையானது என்பதற்கு மாதவி சான்றாகத் திகழ்வதைக் கூறமுடியும். பரத்தமை வழிவந்த மாதவி பரத்தமைத் தொழிலை ஏற்கவில்லை. ஒருவனுக்கு ஒருத்தியாக வாழ்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டு தன் இலட்சியத்தில் உறுதியாக வாழ்ந்து காட்டுகிறாள். கற்பின் திறத்திற்கு மாதவியை உயர்த்துவது என்பதல்ல அதன் அடிப்படையும் உள்நோக்கமும். அவளைப் பரத்தமையிலிருந்து விலகுவதே முதன்மை நோக்கமாகும்.. இதை மணிமேகலையின் வாயிலாகவும் உறுதிசெய்ய முடியும்.

கற்பு நிலைதான் முதன்மை என்றால் மணிமேகலை துறவு புண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தன்னைப் பெரிதும் விரும்பிய உதயகுமாரனை ஏற்றுக்கொண்டு முறையாகத் திருமணம் செய்துகொண்டு கற்பின் திறத்தோடு வாழ்ந்து கற்பின் மேன்மையைக் கூறியிருக்கமுடியும். ஆனால் இங்கு நோக்கம் பரத்தமை ஒழிப்பே முதன்மையாக இருப்பதால், தனக்குப் பிறகு பரத்தமை வழிவந்தோர் இல்லை எனும் நிலை உருவாக வேண்டும் என மணிமேகலைப் பெரிதும் விரும்புகிறாள். எனவேதான் அவள் திருமணம் செய்துகொள்ளாமலே துறவு அடைகிறாள்.

பரத்தமையை ஏற்கும் ஆண்கள் பல்வேறு சிக்கல்களுக்கு ஆளாவதையும் காப்பியங்கள் எடுத்துரைக்கத் தவறவில்லை. கோவலன் தமது செல்வங்கள் அனைத்தையும் இழக்கிறான். இழந்த செல்வத்தினை மீட்க கண்ணகியுடன் மதுரை செல்லும் கோவலன் பொய்ப்பழிக்கு ஆளாகி கொலை செய்யப்படுகிறான்.

தன்னை விரும்பாத பெண்ணைத் துரத்துவதும் திருமணம் செய்துகொள்ள வற்புறுத்துவதும் தவறு என்பதை மணிமேகலை உதயகுமாரன் வாயிலாக உணர்த்தப்படுகிறது. மணிமேகலையின்பால் காமுற்ற உதயகுமாரன் இறுதியில் விஞ்சையனின் வாளால் வெட்டிக் கொல்லப்படுகின்றான்.

காசியில் வேதம் ஓதும் அந்தணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் அபஞ்சிகள். ஆவான். மனைவியின் பெயர் சாலி. அவள் கற்பு நெறியினின்று தவறினாள். அதனால் ஏற்பட இருக்கும் தண்டனைக்குப் பயந்து, தென்திசைக் குமரியில் நீராட வந்தாள். அப்படி வந்தவள், யாவரும் உறங்கும் இருள் மிகுந்த இரவில், சூல் முதிர்ந்த பருவத்தில், பெற்ற குழந்தையிடம் சிறிதும் இரக்கம் கொள்ளாமல் ஒரு தோட்டத்தில் அக்குழந்தையை இட்டுச் சென்றாள். அக்குழந்தை அழும் சத்தம் கேட்டு அவ்விடம் வந்த பசு ஒன்று ஏழுநாள்வரை அக்குழந்தைக்குப் பாலூட்டிப் பாதுகாத்து வந்தது.

வயனங்கோடு என்னும் ஊரிலுள்ள ஓர் அந்தணன், அந்தக் காட்டின் வழியே தன் மனைவியுடன் வந்தான். இளம்பூதி என்னும் பெயருடைய அவன், ஏங்கித் தவிக்கும் குழந்தையின் அழுகை ஒலி கேட்டு, மிக்க துன்பத்துடன் கண்ணீர் சொரிந்தான். இக்குழந்தைப் பசுவின் மகன் அல்லன்: என் மகன் எனக் கூறி, தனக்கு மகப்பேறு அளித்த இறைவனுக்கு நன்றி கூறி, எடுத்துச் சென்று வளர்க்கிறான். இக்குழந்தைதான் மணிமேகலையில் வரும் ஆபத்திரன் ஆவான்.

தமது பிறப்பை ஊரார் இழிவாகப் பேசுவதைக் கேட்டு ஆபத்திரன் துன்பமடைகிறான். இதனை,

“ஓதல் அந்தணர்க்கு ஒவ்வான்’ என்றே

தாதை பூதியும் தன் மனை கடிதர

‘ஆ கவர் கள்வன்’ என்று அந்தணர் உறைதரும்

கிராமம் எங்கனும் கடிஞையில் கல்இட”

(மணிமேகலை- ஆபத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை100-103)

என்பதிலிருந்து அறியலாம். அதாவது, ‘மறை ஓதும் அந்தணர் குடிக்கு இவன் பொருத்தமற்றவன்’ எனக் கூறி தந்தை இளம்பூதி, தனது வளர்ப்பு மகனான ஆபத்திரனை வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றுகிறான் (Srichandran, 2013). பசுவைத் திருடிய கள்வன் இவன் என்று கூறி ஆபத்திரனின் பிச்சைப் பாத்திரத்தில் சோறிடாமல் ஊரார் கற்களைப் போடுகின்றனர். வேதனை அடைந்த ஆபத்திரன் ஊரைவிட்டு வெளியேறுகிறான்.

ஆபத்திரன் அடைந்த துன்பங்களுக்கு எல்லாம் காரணம் அவன் தாய் சாலியின் தவறான நடத்தைதான் என்பதை அறியமுடிகிறது. ஒரு தாய் தவறிழைக்கும்பொழுது அது

குழந்தையையும் பாதிக்கிறது என்பதைக் கூறி ஒழுக்கமே சிறந்தது என்பதை மணிமேகலை வலியுறுத்துகிறது

மணிமேகலை, சிறைவிடு காதையில் 'விசாகை என்னும் பெண்ணின்மீது காமம் வைரம் கொள்ள அவள் கூந்தலைத் தடவிய மகனைத் தந்தையே தன் வாளால் வெட்டிக் கொன்றான்' என்னும் செய்தி,

'காரிகை பொருட்டு' என சுகந்தன் கேட்டு

**கடும் சினம் திருகி மகன் துயர் நோக்கான்
மைந்தன் தன்னை வாளால் எறிந்தனன்'**

(மணிமேகலை-சிறைசெய்காதை -156-158)

என்பதாகக் கூறப்படுகிறது (Srichandran, 2013). மிகுமாமம் கெடுதல் என்பதை உணர்த்துகிறது. அரசன் முனிவர்களிடம் 'தீய செயல்கள் இந்நாளிலும் உண்டோ?' என வினவ, அதற்கு அம்முனிவர்கள்,

'முடிபொருள் உணர்ந்தோர் முதுநீர் உலகில்

கடியப் பட்டன ஐந்து உள அவற்றுள்

களளும் பொய்யும் களவும் கொலையும்

துள்ளாது ஆகும் காமம் 'தம்பால்'

ஆங்கு அது கடிந்தோர் அல்லவை கடிந்தோர்"

(மணிமேகலை-சிறைசெய்காதை -169-173)

என்று கூறுகின்றனர். அதாவது 'கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் விலக்கப்பட வேண்டிய குற்றங்கள் ஐந்து உள்ளன. அவற்றுள் காமமாகிய குற்றத்தைக் களைந்தவர் எவரோ அவரே மற்றக் குற்றங்களையும் களைந்தவர் ஆவர்' எனக் கூறுகிறது (Srichandran, 2013). காமம், பரத்தமை ஆகியன மற்றக் குற்றங்களுக்கு அடிப்படைக் காரணங்களாக இருப்பதை உணர்ந்து அதன் தீமையை விளக்கும் வகையில் காப்பிங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

சிலம்பு, மணிமேகலைக் காப்பியங்களில் பரத்தமை ஒழுக்கத்தின் தீமையை எடுத்துரைக்கும் நிகழ்வுகள் கருத்துகள் நிறைய உள்ளன. அதன் அடிப்படையில் ஆழ்ந்து நோக்கும்பொழுது சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை காப்பியங்களின் முதன்மை நோக்கம் கற்பு, துறவு எனக் கூறப்பட்டாலும் பரத்தமை ஒழுகத்தை ஒழிப்பதே அதன் உண்மையான விழுமியமாகும் என்பதை அறிய முடிகிறது. கற்பு, துறவு என்பது கிளைவிடும் மரம் போன்றதாகும் எனில், பரத்தமை ஒழிப்பு என்பது அம்மரத்தின் வேர் போன்றதாகும் என்பதைக் காப்பியங்களை நுட்பமாக ஆராயும்பொழுது அறியமுடிகிறது.

References

- Ilampuranar, (2005) Tholkapiyam Porulathikaram, First Edition, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Srichandran, J., (2013), Manimegalai, Valayapathi and Kundalakesi, First Edition, Tamil Nilayam, Chennai, India.
- Srichandran, J., (2013), Silapathikaram - Source and text, First Edition, Tamil Nilayam, Chennai, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2020. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License